

heeft, zullen wij ons des te meer hebben te oriënteren naar den feitelijken toestand.

Eerst dient de Calvinistische jurist zich af te vragen, wat de Gereformeerde levensbeschouwing ten aanzien van de levensverzekering te zeggen heeft.

De Gereformeerde levensbeschouwing en de levensverzekering: hier komen wij op een terrein, waarover boekenplancken vol geschreven zijn ¹⁾).

Wij moeten ons ook hier zeer beperken, maar toch dient dit punt ter sprake gebracht te worden.

Bekend mag worden verondersteld, dat er nog altijd een gedeelte van ons Nederlandsche volk is, dat zich kant tegen al wat verzekering is en tegen de levensverzekering in het bijzonder. Het zijn allen zielen, die God bidden, dat zij niet alleen in voorspoed dankbaar, maar ook in tegenspoed geduldig mogen zijn. Zij gelooven, dat alles, wat hun overkomt, goed en kwaad, hun van God beschikt wordt. En, zeggen zij, zullen wij dan wijzer zijn dan God, en zullen wij het recht hebben, zulke maatregelen te nemen, dat het kwade, dat God ons toedenkt, dat Hij voor ons noodig acht, ons niet treffen kan? Zich verzekeren wil voor hen zeggen: trachten God's plannen te verijdelen, Hem te slim af te zijn.

Dit is eigenlijk de kern van de bezwaren van deze tegenstanders van verzekering. Natuurlijk wordt deze gedachte op velerlei wijze gestaafd door hun exegese van Bijbelteksten, waarop hier niet nader behoeft te worden ingegaan.

Wel verre van te verdienen, dat schouderophalend meewarig gelachen wordt over zooveel bekrompenheid van geest, behoort zulk een zelfverloochenend optreden met ernst onderzocht te worden. Zelfverloochenend immers is zulk een optreden, dat consequent de gevolgen van het onverzekerd zijn aanvaardt. Trouwens, ook op ander gebied trekken dezulken eenzelfde lijn; men weigert b.v. wel niet medische hulp in

¹⁾ Een samenvatting met literatuuropgave vindt men bij: Dr M. VAN HAAFTEN, Verzekering en Voorzienigheid.